

Möistatus.

Mis isja andis omma lastelle möistatusi ärramöista. Mõnned ollid launis rasted ja lastel oli suur arwamine ja järrele mõtlemine, enne kui kätte said; teised ollid jälle nii õlpsad ärramöista, et laste suud ühhel hobil pahwatis ütlesma, mis möistatus tähhendab. Isja andis nüüd weel ühhe möistatusse, öldes: „Möista, möista mis se on: Ühhe järsku mäe rünka küljes, kus illeweel arja peal paks mets kaswab, on taks hauda, tahhe talju all, mis ta paksu põesaid täis. Mõllematte haudade wahhel on kõrge mäggi, nenda et ühhest hauast teisi ilma mäe üllerõnnimatta mitte ei saa minna. Need hauad ep olle mitte tühjad, waid kummagi sees keerleb üks munna, otse kui taks mailma luuli. Nende munnadel on omma ööd ja päwad, ni hästi kui meie mailmal; ja nenda kui jin mailmas mõnda hädda ja murret, ahvastust ja silmapisjaraid, rõmu ja naeru leitakse, on ta nende peal tunda.“

„Si taat, ei meie sedda wõi möista, se on wägga raste,“ wingus norem poeg.

„Eht se möistatus on fergem, kui ja arwad tedda ollewad“ kostis isja; „luule weel, ja panne hästi tähhele: Kaks wärrawad, ei mitte rauast, egga puust tehtud, waid nahtwärrawad suure pitka oddadega on warmalt walmis handu kinni katma, kui

middagi jenna sisse usjaldab minna. Olgo se leigewälledam pissite puttukas, eht seast, eht mu loomuke, keegi ei tohhi nende sisse astuda, üts-päinis päwa walgus ja päawa wiired wõiwad nende haudade läbbi tungida. Need wärrawad pannewad issi ennast kinni, ja tewad issi ennast jälle lahti. Kui nad ennast kinni pannud, siis on haudade sees pikkane pimme ö, mis ei piirgu egga küünla tulluke ei wõi walgustada, et küll önes mäe peal, mis haudade wahhel illes sirgund, päike elledaste paistab. Kui agga need wärrawad ennast lahti tewad, siis on munnade peal, mis haudades enne pimmedus kattis, keik täis ellu ja litumist, nenda kui meie mailmas. Seal nähtakse siis inimeste tööd ja teggu, karjad, põllud, metsad ja mäed, ellumaead, puid ja põesad mis warju annawad; keik on seal leida.“

„Sa aiad sedda itta hullemaks, taat, ei ma sedda ei wõi ärramöista,“ kaewas wannem poeg Peter.

„Sa ei pea mitte ärrakohkuma, kui ja mitte warsti kätte ei saa; panne agga südda kõrwaks, arwa järrele ja luule, mis ma weel jure lissan: Keik, mis nende munnade peal olli, kaub ärra ja ei olle enam mitte ollemas, ni pea kui wärrawad ennast kinni pannewad, ja pimmedussega neid kattawad: ja ta siis, kui wärrawad küll lahti, aub keik ärra, ni pea kui ö on kätte tulnud. Meie